

CARLENE HENRY, CEA MAI NOSTIMĂ ȘOFERITĂ DIN LUME!

Carlene Henry, Metro operator (driver) on bus 246 in Houston, Texas. June 2, 2008.
Foto: O. Ciupitu / © CR.

Eram numai de două săptămâni la Houston, Texas, "semiamericani" deja, cum Octavian spune în glumă, adică primisem "green card"-ul și încercam să ne acomodăm în acest imens oraș - al patrulea ca mărime din America de Nord, întins pe o suprafață de 1.600 km², capitala administrativă din Harris County, formând o parte din metropola Houston-Sugar Land-Baytown, a cărei populație depășește 5,5 milioane de locuitori, dintre care peste două milioane în orașul Houston propriu-zis și în care se vorbesc peste 90 de limbi. Un adevărat Babilon! Fusesem la Houston cu doi ani în urmă într-o vizită scurtă de două săptămâni la fiul nostru cel mare, Marc, dar atunci nu ne gândisem la o emigrare în S.U.A., așa că timpul ni l-am petrecut vizitând NASA, Muzeul de Artă, Opera, "Galleria" cu magazine luxoase de la Tiffany la Patek Philippe, avându-l pe Marc călăuză și șofer. Acum însă trebuia să ne începem adaptarea în orașul în care vom locui, fapt care cerea alt mod de a privi orașul și posibilitățile lui. Problema care mă chinuia pe mine, de cum am ajuns la Houston, era cum mă voi descurca singură cu transportul în comun, dacă voi putea "colinda" orașul fără să apelez la ajutorul lui Octavian sau al lui Marc, căci eu n-am condus și nu conduc automobil. Nici o asigurare din partea lui Octavian sau a lui Marc că aceasta nu va fi o problemă, că ei mă vor transporta unde doresc, nu mi-a potolit neliniștea! În cele din urmă Marc mi-a spus că, de fapt, există mijloace de transport în comun în Clear Lake, nu chiar direct din Bay Glen, unde locuiește el și unde sperăm să cumpărăm și noi o casuță ca să fim la fel de aproape ca personajele din serialul american "Toți îl iubesc pe Raymond!", dar că trebuia luat un taxi, în caz de neapărată nevoie, până la cea mai apropiată stație de autobuz, la Bay Area Park & Drive și de acolo n-ar mai fi fost nici o problemă să "hoinăresc" prin Houston. Pentru mine este estețial să cunosc orașul în care locuiesc, să-l vizitez - de la partea luxoasă, cu străzi curate, cu magazine cu vitrine de vis, cu prețuri exorbitante, cu bărbați eleganți și femei sofisticate, la periferiile cu străzi aglomerate, cu oameni nevoiași, cu magazine îmbăcsite, în care uneori poți găsi obiecte de foarte bună calitate la prețuri foarte scăzute. Aceasta am înțeles-o deja la începutul anilor '80 la Göteborg, când lucram ca bibliotecară, angajată special să înlocuiesc în fiecare zi vreo altă bibliotecară care era bolnavă, sau care din cine știe ce alte motive nu era la serviciu, la oricare bibliotecă populară din oraș. Și în această funcție am cunoscut tot orașul cu oamenii lui, cu suedezi care locuiau în cartierele centrale și bogate, dar și cartierele periferice în care se stabiliseră imigranții veniți din toate colțurile lumii, cu micile buticuri cu tot felul de "curiozități".

Și deși aveam tot timpul din lume la dispoziție să cunosc Houston-ul, acest oraș imens, cu misterele lui, ca să-mi potolească teama, m-am hotărât să probez posibilitățile date de folosirea transportului în comun imediat, mai ales că a doua zi urma

să ne întoarcem în Suedia, unde mai aveam câteva afaceri de rezolvat. Vroiam să plec liniștită că mă voi simți bine la Houston și din acest punct de vedere! Marc și Octavian nu aveau voie să mă ajute în această probă, dar, pentru siguranță, Octavian trebuia să mă urmeze, cât se poate de tăcut, în această încercare. Am început prin a suna după un taxi, care n-a venit, așa cum vedem în filme, înainte de a închide telefonul, ci a trebuit să încerc la 2-3 companii până, în cele din urmă, am găsit una care a trimis un taxi. În 10 minute am ajuns la centrul de autobuze Bay Area Park & Drive, unde veneau autobuzele directe care te duceau în centrul-centrului! Noi aveam ca mijloc de plată bancnote de câte 10 dolari și, bine-nțeleș, carduri, cu care noi preferăm să plătim. Taximetristul a acceptat plata cu card, dar înregistrarea cardului a luat foarte mult timp și am pierdut vreo două autobuze de centru. Asta cred că a fost de fapt norocul nostru! Autobuzul pe care l-am luat până la urmă era condus de o femeie tânără, în jur de 40 de ani, corpulentă, cu fața zămbitoare, care ne-a și spus de cum am intrat în autobuz: "Hei, ce mai faceți?" Acest mod de a fi întâmpinat, pe care l-am întâlnit și la Atlanta, mă impresionează în mod deosebit, cu siguranță pentru că în Suedia, în orașele mari, nici vecini nu se salută între ei! Și nici nu răspund la salut!

"Nu avem bilete, ce trebuie să facem?", am întrebat-o pe Șoferiță. Ea s-a uitat la noi curios și ne-a spus zâmbind: "Dacă nu aveți abonament, trebuie să plătiți 3 dolari de persoană!" Octavian a scos 10 dolari și i-a dat. Ea ne-a întrebat zâmbind: "Nu sunteți de aici, nu-i așa?" "Nu!", i-am răspuns.

"Trebuie să aveți bani potriviți pe care să-i puneți în cutia aceea, căci eu nu am cum să vă schimb!" N-aveam 6 dolari mărunți, nici unde să schimbăm și ca să nu pierdem timp, ne-am hotărât să băgăm în "cutia aceea" o bancnotă de 10 dolari. Șoferița ne-a oprit și ne-a spus: "Păcat să pierdeți 4 dolari! Mergeți de data asta fără să plătiți, dar acum știți că la autobuz trebuie să ai bani potriviți. Fiți pregătiți altă dată!" I-am mulțumit și ne-am așezat pe locurile chiar din spatele ei. După numai câteva minute, m-am ridicat s-o întreb unde ar fi mai bine să coborâm pentru centru și am început prin a mă scuza: "Te rog să mă scuzi, dar eu nu vorbesc bine engleza, însă vreau să te întreb..." "Nu te jena că nu vorbești bine engleza, că nici ceilalți de aici n-o vorbesc mai bine!", mi-a răspuns. Comentariul ei m-a amuzat teribil și mi-a dat curaj să-i pun tot felul de întrebări, fără să mă gândesc la forma corectă a verbului... Șoferița ne-a întrebat de unde venim, unde locuim acum, dacă am mai fost în USA, și câte și mai câte... Noi i-am povestit câteva despre noi, i-am spus că locuim acum la fiul nostru, că venim din Suedia, dar că suntem originari români, etc., etc., etc. I-am mai spus că dorim să vedem centrul cu ce este mai interesant, dar că nu avem mult timp la dispoziție, căci a doua zi vom pleca înapoi în Suedia. "Atunci pot eu să vă fac un tur prin centru, după ce ajung la capăt de linie, căci am 30 de minute la dispoziție până la turul următor", ne-a spus Șoferița. De la capătul de linie, în autobuzul acela mare, Octavian, eu și Șoferița am început turul centrului Houston-ului. "Șoferița noastră" ne-a prezentat tot ce era mai important de văzut în centrul orașului, ne-a vorbit și de cartierele lui, cu problemele fiecărui cartier... și câte și mai câte. Am ascultat cu mult interes ce a povestit această Șoferiță despre orașul în care urma să locuim, fascinată de umorul nemaipomenit cu care ne-a prezentat centrul orașului, dar și de cunoștințele pe care le avea despre acest oraș. Amabilitatea acestei tinere femei față de doi străini în vârstă, pe care nu-i mai întâlnise și nici nu știa dacă-i va mai întâlni vreodată, m-a impresionat enorm. De plată n-a fost vorba. "Mi-a făcut plăcere să vă arăt cât de interesant și frumos este orașul în care locuiesc!", ne-a spus Șoferița. Am călătorit de la Stockholm la Tokyo, la Tunis, la Kairo, la Beijing, la Athena, la Paris, la Roma, la New York, etc., dar un ghid așa de bun și pe deasupra și nostim ca "Șoferița noastră", nu am întâlnit! Când cele 30 de minute au trecut, ne-am întors la capătul de linie și "Șoferița noastră", înainte de a ne despărți, ne-a arătat cum să procedăm la întoarcere, căci ea avea acum altă rută. La despărțire am rugat-o să ne dea adresa și numele ei, ca să-i trimitem o vedere din Suedia. O cheamă Carlene Henry. Și i-am făcut și o fotografie.

Carlene, îți mulțumesc pentru prezentarea plină de umor a orașului Houston, pe care n-am s-o uit niciodată, dar și pentru că ai contribuit ca teama mea că nu mă voi descurca singură în acest imens oraș, a dispărut!

Silvia Constantinescu.